

Tryghed. Det er en Erkendelse, der er blevet almindelig i Befolkningen, og det i alle Partier — det tør jeg dristigt paa-staa —, ligesom den er blevet almindelig indenfor alle Samfundslag. Jeg havde — hvad skal jeg sige — den Ære at være Dumpekandidat ved sidste Folketingsvalg. Min konservative Modkandidat erklærede ved hvert eneste Møde, hvor jeg var sammen med ham, at Aldersrenteloven ikke var tilstrækkelig, de gamle kunde under ingen Omstændigheder leve af den Aldersrente, de fik i Øjeblikket. Det forbavsede mig derfor i højeste Grad at høre den Tale, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (J. Chr. Møller) holdt her, thi jeg synes ikke, at man fra konservativ Side kan lade sine Kandidater rejse rundt i Landet og fortælle, at Aldersrenteloven er umulig, samtidig med at man paa Rigsdagen erklærer, at vi er naaet saa højt op med de sociale Udgifter, at der nu maa siges Stop. Der maa dog være en vis Konsekvens, der maa dog være saa meget Sammenhold indenfor Partiet, at der er Overensstemmelse mellem, hvad Partiets Mænd herinde siger, og det, som dets Kandidater ude omkring i Landet erklærer. Det viser sig, at noget lignende finder Sted her paa Rigsdagen. Det ærede Medlem har jo ikke een, men flere Gange været med til at bevilge Brændselshjælp til de gamle, og det kan jo ikke være andet end Udtryk for, at han anser den Aldersrente for utilstrækkelig, som vi har i Øjeblikket. Men naar det er den almindelige Opfattelse, skulde man ogsaa synes, at en Ændring i den bestaaende Lov ikke alene er paakrævet, men ogsaa har Mulighed for at blive gennemført. Jeg synes dette saa meget mere, som de Ændringer, der er foreslaaet af Ministeren, ikke rokker ved Principperne i den nugældende Lov.

Jeg skal ikke komme ind paa de enkelte Ændringer — det siger sig selv, fordi jeg ikke er Partiets egentlige Ordfører i denne Sag —, men jeg vil dog gerne knytte nogle faa Bemærkninger til Lovforslaget. Forslaget indeholder Ændringer i den gældende Lov, som imødekommer Trangen der, hvor den findes, og det tror jeg er rigtigt i Stedet for at vente med at træffe Foranstaltninger, indtil Nøden banker paa Døren — det har ogsaa altid været god Coutume i vor sociale Lovgivning. Vi har alle sammen været enige om, at det sidste, man skulde gøre overfor de Mennesker, der kom i Trang, var at henvise dem til Fattigvæsenet. Det foreslaas her — og det synes

mig af stor Betydning — at indføre to Slags Aldersrentenydere, de, som er henviset udelukkende til Samfundets Forsorg, og de, som er i Stand til under en eller anden Form at supplere eller rettere lade Samfundet supplere deres Indtægter, saaledes at de faar det nødvendige til Livets Ophold. Man har i første Række haft Opmærksomheden henvendt paa de enligstillede, og dette er efter min Mening rigtigt, thi som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Carl Jensen) gjorde opmærksom paa, er der en Mængde enligstillede Mennesker, navnlig Kvinder, som er meget vanskeligt stillet — for Resten gælder dette ogsaa i de Tilfælde, hvor i et Ægteskab den ene Part er fyldt 65 Aar. Naar vi foreslaar disse Takster forandret, er det, fordi vi er inde under Nødvendighedens Lov. Enhver kan sige sig selv, at med 300 Kr. om Aaret — for at tage den mindste Sats, som findes i den bestaaende Lov — kan et Menneske, som er fyldt 65 Aar, ikke eksistere. I Almindelighed er Arbejdsevnen hos den, der er fyldt 65 Aar, saa minimal, at han eller hun ikke er i Stand til at skaffe sig nogen Indtægt af Betydning. Jeg anbefaler derfor de Ændringer, der her foreslaas til den gældende Lov, og jeg haaber, at man vil behandle Lovforslaget velvilligt. Jeg støtter mit Haab derpaa, at det foreliggende Lovforslag er vedtaget af et Flertal i Folketinget; det vil derfor være baade sagligt og politisk klogt, om Landstinget tager med Velvillie paa Lovforslaget.

Den ærede Ordfører for Venste (Bækgaard) gjorde den Bemærkning, at han ikke skulde udtale sig om, hvorvidt man har indhøstet Erfaringer. Jeg havde nær sagt: hvad skal en Ordfører saa udtale sig om? Det forekommer mig dog, at det er det, man skal spørge om, naar man beskæftiger sig med en Lovgivning som denne: hvilke Erfaringer foreligger der? Og det vilde undre mig, om det ærede Medlem ikke har været i saa nær Kontakt med Forholdene indenfor sin Kommune, at han ved, om man der har indhøstet Erfaringer, som han altsaa ved en Lejlighed som denne, hvor han er Ordfører for sit Parti, skulde gøre frugtbare. I hvert Fald har jeg for mit Vedkommende høstet adskillige Erfaringer, og de gaar alle ud paa, at de Aldersrentesatser, som findes i den bestaaende Lov, ikke er tilstrækkelige. Det er blevet udtalt den ene Gang efter den anden, ikke alene af de gamle selv, men ogsaa af den Mængde Mennesker, som kender de gamles Forhold. Det skulde og-